

ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ЕКОНОМІКИ КРАЇНИ

***ХУДАВЕРДІЄВА В.А., К. ЕКОН. НАУК, ДОЦЕНТ,
ХАРКІВСЬКА ДЕРЖАВНА ЗООВЕТЕРИНАРНА АКАДЕМІЯ***

Розвиток вітчизняної економіки в умовах глобалізації і інтеграції бізнесу, посилення конкуренції практично у всіх галузях господарювання обумовлює неможливість розвиток соціально-економічних систем без значних інвестиційних вливань. Залучати інвестиції в економіку будь-якої країни вигідніше, ніж брати кредити, однак такі фактори як корупція, нестабільність валюти й гальмування реформ, не приваблюють і відпштовхують іноземних інвесторів. Так, у 2017 році приплив прямих іноземних інвестицій впав удвічі порівняно з 2016 роком. У 2018 році ситуація покращилась і Україна піднялася в рейтингу інвестиційної привабливості країн світу [1].

В Україні інвестиційна діяльність регулюється Законом «Про інвестиційну діяльність» № 1561-ХІІ від 18.09.91 (зі змінами і доповненнями) [2]. Управління інвестиційною діяльністю в державних масштабах припускає державне регулювання, тобто розвиток інвестиційного процесу з урахуванням законодавчих і регламентуючих методів в процесі: регулювання, контролю, стимулювання, заборони. Згідно ст. 12-1 Закону України «Про інвестиційну діяльність» встановлено, що державна підтримка для реалізації інвестиційних проектів включає фінансування, співфінансування і компенсацію відсоткових ставок за кредитами за рахунок державного або місцевого бюджетів. Також до державної підтримки належить надання гарантій з метою забезпечення виконання боргових зобов'язань за запозиченнями суб'єктів господарювання та кредитування за рахунок коштів бюджету [3].

Сьогодні існує ряд проблем щодо управління інвестиційною діяльністю. По-перше, відсутній єдиний центр, що займається розробленням інвестиційних стратегій і формуванням програм і бюджету. По-друге, відсутня прозора система розподілу інвестиційних ресурсів (коли чітко були б визначені пріоритети, критерії ухвалення пропозицій і т. д.). По-третє, інвестиційні потреби і фінансові джерела збалансовуються тільки на передінвестиційній стадії

розробки проекту. На інвестиційній стадії реалізації проекту моніторинг витрат обмежується констатацією недостатності поточних ресурсів. В результаті проект втрачає економічну ефективність, або заморожується до надходження позапланових коштів. Вчетверте, не проводиться незалежна експертиза якості проектів і їх відбору в програму у зв'язку з дорожнечого, або задля збереження конфіденційності.

Рішення проблеми підвищення ефективності управління інвестиціями в процесі інвестиційного планування припускає реалізацію наступних напрямів: концентрація наявних ресурсів підприємства для виконання поставлених інвестиційних завдань і раціональне використання залучених інвестицій; аналіз і вдосконалення взаємозв'язків із зовнішнім середовищем; внутрішня узгодженість і чітка координація всіх структурних підрозділів, що беруть участь в інвестиційному процесі; організаційне передбачення, обґрунтованість прогнозів, при цьому основний упор повинен робитися на прогноз ситуації в умовах невизначеності і непередбачуваності розвитку підприємства і його оточення, вироблення адекватної стратегії, що забезпечує його виживаність і ефективний розвиток в майбутньому і своєчасна реалізація інвестиційних пропозицій. Розв'язання вказаних вище проблем знаходиться у області послідовного застосування на практиці основних принципів системи стратегічного управління інвестиційною діяльністю.

Одним з найважливіших напрямів формування інвестиційної стратегії є формування інвестиційних ресурсів, які є всіма видами грошових і інших активів для здійснення вкладень в об'єкти інвестицій. Мета формування інвестиційних ресурсів – забезпечення фінансово стійкої, безперервної і ефективної інвестиційної діяльності в передбачених стратегією об'ємах. Розробка ефективної інвестиційної стратегії багато в чому залежить від інвестиційного менеджменту, тобто від процесу управління всіма аспектами інвестиційної діяльності[4].

Необхідною умовою покращення інвестиційної та економічної ситуації в Україні є подальша децентралізація державного управління, яка здатна підвищити демократичний потенціал суспільства, сприяти підвищенню управлінської компетенції регіональних та місцевих органів влади. На жаль, сучасна практика формування інвестиційних програм регіонального рівня є надто недосконалою. У переважній більшості обласні інвестиційні програми є простим зведенням

зібраних з районів проектів збільшення виробництва певних підприємств, у яких економічне обґрунтування вкрай недосконале. Перелік заходів, здатних реально сприяти інвестиційним процесам на місцевому та регіональному рівнях і таких, що залежать від управлінських структур, передбачає першочергово інформаційну підтримку[5].

Якщо держава зацікавлена в стабільній і сильній економіці, то вона повинна на законодавчому і виконавчому рівнях сприяти створенню сприятливого інвестиційного клімату. В умовах ринкових відносин держава повинна чинити регулюючу дію на інвестиційний процес шляхом забезпечення науково обґрунтованого ціноутворення, проведення гнучкої кредитної, податкової і амортизаційної політики, стимулювання підприємницької діяльності і надання пільг інвесторам, цільового державного фінансування, виділення пріоритетних напрямів інвестування і інших видів фінансування, складання індикативних планів капітальних вкладень.

Література.

1. Скільки іноземних інвестицій надійшло до України в 2010-2018 роках URL: [https:// w.slovoidilo.ua/2018/08/ 31/infografika/finansy/](https://w.slovoidilo.ua/2018/08/31/infografika/finansy/)
2. Про інвестиційну діяльність : Закон України від 18 вересня 1991 року № 1561-ХІІ (зі змінами і доповненнями). URL: <http://zakon.rada.gov.ua>
3. Перелік нормативно-правових актів, які впливають на умови інвестиційної діяльності. URL: <http://bogorda.if.gov.ua>
4. Загірняк Д. М. Проблеми іноземного інвестування в економіку України URL:[http://korrespondent.net/business/ companies -iz- ukrainy.](http://korrespondent.net/business/companies-iz-ukrainy)
5. Яркова Н. І. Роль органів державної влади в інвестиційному процесі. Економіка будівництва і міського господарства. 2012. Том 8. № 2. С. 89-100.

О ПРОБЛЕМЕ ФОРМИРОВАНИЯ ЧЕЛОВЕЧЕСКОГО КАПИТАЛА В СИСТЕМЕ МЕНЕДЖМЕНТА ПРОФЕССИОНАЛЬНЫХ СПОРТИВНЫХ КЛУБОВ РЕСПУБЛИКИ БЕЛАРУСЬ

***МАТВИЕНКО А.И.,
ПОЛОЦКИЙ ГОСУДАРСТВЕННЫЙ УНИВЕРСИТЕТ***

В теории человеческого капитала на сегодняшний день важное место отводится образованию персонала организации. Оно играет ключевую роль в формировании и развитии человеческого капитала,